

NATTETANKER

Det er nærmest blevet en vane. Næsten hver nat vågner jeg af den samme drøm:

Det er sommer. Men denne morgen er himlen fuld af skifergrå, tunge skyer. Regnen slår mod forruden og vinduesviskerne kører på fuldt tryk. Vi er på vej mod Tusindfryd.

Far læner sig over mod mor og smiler. Jeg klemmer om det kolde metal på nakkestøtten. Mine ben dirrer. Min mave er fyldt med sommerfugle. Nu er der kun den lange tunnel tilbage, så kan vi se toppen af de højeste rutsjebaner i parken. Jeg håber, jeg er høj nok til at prøve Speed Monster. Hvis ikke, må jeg nøjes med Ragnarok og Træstammerne. Anders fra klassen har fortalt mig om dem, og han siger, at de er så vilde, at der er drenge fra 10., der ikke tør prøve dem.

Men lige inden vi kører ind i den mørke tunnel,
kommer en lang, hvid lastbil drønende ud af reg-
nen med kursen direkte mod os.

Så bliver alt sort.

Ingen lugt, ingen flammer.

Kun mig, der sidder lige op i sengen, gennemvåd
af sved.

TRE MINUS TO ER EN

Det er to år siden ulykken, men jeg tænker stadig på den hver eneste dag. På, hvordan livet ville have været, hvis vi ikke var taget til Tusindfryd den dag. Tænk, hvis bilen var brudt sammen? Tænk, hvis lastbilchaufføren havde sovet over sig? Eller var blevet stoppet i fartkontrollen? Så ville alt være som før.

Nå, i stedet for Tusindfryd blev det Rigshospitalet. Fire brækkede ribben, et smadret ankelled og en sprængt trommehinde – oven i alt det, var jeg gul og blå over det hele. Foden var det værste. De satte så mange skruer og bolte i den, at anklen mest af alt mindede om et avanceret våben fra middelalderen. Nakken holdt heldigvis efter mødet med lastbilen, men mit venstre øre kommer aldrig til at du ordentligt igen. Så de smed et beige farvet høreapparat

på, som drengene fra 10. stadig river af mig, når de ikke har andet at lave.

Jeg véd ikke, hvor lang tid de havde brugt på at lappe mig sammen, men da de vækkede mig af narkosen, stod der en lille skaldet mand ved hospitalssengen med en rose i den ene hånd og en bibel i den anden. Lige ved siden af ham stod et lille team af folk i hvide kitler. Ingen af dem græd, men der var noget i måden de så på mig på, og da præsten slap rosen og tog mig i hånden, forstod jeg det hele.

Ti dage senere triller jeg ud af hospitalet med to plejere på slæb, og med medicinen susende rundt i hovedet. Derfor husker jeg kun i glimt. Glimtene fortsatte som en blitzregn hele vejen fra hospitalet til kirken.

Selve begravelsen var en rejse ind i en mørk og kold verden, som jeg stadig ikke er sikker på, om jeg har fundet vejen ud af. Det regnede den dag, det husker jeg. Og tagedisen drev som grå slanger mellem gravstenene.

Og jeg husker det sorte hul i græsplænen.

Det er meget større end på film.

Og dybere.

Alligevel kan jeg bedre huske, det der skete senere – efter præsten havde kastet den sidste jord på kisterne.

PIRATEN

Jeg sad der i regnen i den alt for lille McQueen kørestol, de havde placeret mig i. Over skødet havde jeg en turkis og rosa fleeceplaid, og lige bag mig stod de samme sygehjælpere og holdt en paraply på skrå over mit hoved.

Lidt for meget på skrå.

Det kolde vand fandt hele tiden nye veje ned i min nakke. Under den gennemvåde habitjakke klitrede skjorten sig til min fugtige hud, og det føltes som om, jeg havde feber.

Jeg lukkede øjnene, og pludselig befandt jeg mig i en kulsort biografsal. Det røde tæppe gled til side, og straks efter dukkede det ene billede efter det andet op på lærredet.

Hurtigere.

Og endnu hurtigere.

BLITZ-BLITZ-BLITZ!

Mor? Og ... øh far?

Velkommen til Tusindfryd!

Speed Monster. Vogn nr. 1.

KNAK-KNAK-KNAK-KNAK-KNAK!

Snart helt oppe.

KNAK-KNAK-KNAK-KNAK-KNAK!

Træerne og menneskene og bygningerne – små
som lego-

klodser!

Mørke skyer i horisonten.

Ud af den mørke tunnel. To skarpe lys.

Jeg ved ikke, hvor længe jeg var væk, men da jeg til sidst åbnede øjnene, virkede alting omkring mig ikke længere sløret og drømmeagtigt. Og da jeg mærkede, hvordan en murren i foden gradvist gik over i et dunkendeammerslag, forstod jeg, at medicinens virkning var ved at aftage.

Så fik jeg øje på ham for enden af parkeringspladsen. Jeg havde kun set ham på billeder – altid med hat og en flaske i hånden samt en sort klap for det ene øje. Han hed faktisk Ben og var fars onkel, men nu, hvor han kom gående mod mig som